

באה לטבול ולהתהר ויש לנו ספק אם טבילהו הייתה רואה, נברא
בוחוקת טומאה קאי – האדם עומד בחזקת טומאה, ומפקא לא
מפיקין ליה מטומאתו – ומספק אין אנו מוציאים אותו מטומאתה,
ולכן אף אם היה המקרה ברשות הרבים, טמא.

קשייא נוספת על שמי הוספה שאשה הרואה גם אינה טמאה
למפרע. מקשה הגמורא: ומאי שָׁא – ומה שונה דין הנרה מרבנן
ורתנן במשנה (להלןנו), **השׁרין שְׁנִמְצָא** במפני מטה לטפער את
כל הטהרות שנעשו במניין, עד הזמן **שְׁיָאמֵר** לעילו אנשים באותו היום
ברקתי את המבויה זהה ולא היה בו שריין, או עד שעת הבירוד של
המבויה שמן הסתם בركחו או, מהוזמן שבדקו או למפרע עד אותו יום שבדקו או
ולמפרע אנו מטמא, אבל מעבשו ולמפרע בו טמיות מספק, מחושב
שביברו את המבויה, כל הטהרות שנעשו בו טמיות מספק, מחושב
שמא מיד לאחר הבדיקה או הכיבור נפל שם השrix, ואין מעמידים
את הטהרות על חזקתו ואומרים שהם טוערים,珂שה לשמייא אמר
כאן גני נדה שמונעים מטה מהו ראה עתה על חזקתה ואינה טמאה למפרע.
מורתצת הגמורא: ה^תם גמי – גם שם יש לרוץ בין דאייא שרצים
הגנפיה ושרצים דאותו מעטמא – כיין שיש לחוש גם לשרצים
שב מבוי עצמו וגם לשרצים הבאים מbehoz, בתרתי ליריעותא דמי –
הוונה הדבר לרזרחי לרערוואן מטמאים מספק למפרע.
הגמורא מבארת טעם אחר במחלוקת שמא והל כמשנתנו אם איש
שראתה דם ריה שעתה או מטמא למפרע: **ואבעית אימא** – ואם
תריצה תאמור, **הויל ואשה** פצעמא דשפטאי – זה טעמו של שמי הוספה
יריה שעתה, הויל ואשה הרואה גם מוגשת וודעת בעצמה
בשיזואן ממנה דם, ואשה זו שראתה עכשו, כיון שלא הרגישה
מאחמול ודאי ריק עבשו יצא הדם בבדיקה העד.
שואלת הגמורא: **והל** – מה טעמו של היל הוספה שטמאה למפרע
ואין אומרים שודאי לא ראתה בין של האה שראתה רגילה.
היל סופר שיתכן שראתה דם אחמול והרגישה, ובסבורה היה
שהרגשת יציאת מי גלים היא, ולכן טמאה למפרע.
מקשה הגמורא: **ולשמי הוספה** שדריה שעתה בין שם היה רואה
דם מאחמול היהת מרגישה, **האייא** – הרי יש אשה שניה, ואפשר
שראתה דם בשעה שישנה באופן שיש בה הרגשה ולא הבחינה בכך,
ומודע אינה טמאה למפרע. מורתצת הגמורא: **ישנה גמי אגב צערה**
מייתרא – גם אשה ישנה יש בה הוכחה שלא ראתה ביום
שורואה מותעוררת היא מחייבת הצער שביציאת הדם, מידי רתקה
אתרגשת מי גלים – וכמו שמותעוררת מחייבת הרגשת מי גלים, והיא
ובין שאף אשה ישנה מרגישה ביציאת הדם אך אינה מטמא
למפרע.
מקשה הגמורא: **והאייא** – והרי יש אשה שוטה שאין בה דעת
להרגish ביציאת הדם, ומודע ריה שעתה לשמאלי, הרי אפשר
שראתה דם מאחמול בהרגשה. מורתצת הגמורא: **מזה שמא**
בשוטה שטמאה למפרע מספק. מקשה הגמורא: **הא כל הגשים קענין**
הריני במשנתנו ברכבי **שמאי** 'כל הגשים דין שעתן', ממשמע
שכולם בכללים. מורתצת הגמורא: כוונת המשנה היא **בל הגשים**
הפקחות. מקשה הגמורא: אם אכן מודעה **שמאי** בשוטה שטמאה
למפרע ולתני – וושנה ההנא גשים דין שעתן, ולא כל הנשים.
מורתצת הגמורא: מה שאמור **שמאי** 'כל הנשים' הוא לאפקוי
להוציא מודעתו **דרבי אליעזר**, **דאטר רבוי אליעזר** (להלן ז), ארבע
גשים דין שעתן, ותו לא – יותר לא, שאר הנשים שטמאות
למפרע, **כא משפיען** – משמעינו **שמאי** שאינו כי, אבל **בל הגשים**
דין שעתן, אבל אין כוונתו לרבות את השוטה.
מקשה הגמורא: **והאייא** – והרי ש בתמי, כלומר אשה שמצויה
בתם דם על בגדיה או עלبشرה שניינו (להלןנו). שטמאה כל
הטהרות שתתעסקה בהם למפרע עד הזמן שבו בדקה את החלק
ולא היה בו כהן או עד השעה שכיבסה אותו, **לייא תנן כתמים**
הלא בשטמא – האם נאמר שמשנה זו שזונה דין כתמים אינה
חולכת בשיטת **שמאי** במשנהנו, שכן שאמור אשה הרואה דם
ודאי מרגישה, להמה טמאה למפרע במצאה כתם, הרי יש לומר שלא
וורידים אותו לוטמאה, אבל **הבא** – בגין טומאה, שהטמאה

הגמרא מבארת את סברותיהם של רבנן ורבי שמעון: **ושנייה לא**
למרודין לדין מקוה שנמצאה חסר (והוא הדין חבית) **אללא מפותחה**, רבקין
שמטמאים בירושות היחיד, **סבורי** – סוברים שדין ספק והוא כי – כמו
הריבים בין ברשות היחיד, **הבא כי בוטה** – אמרו שהוא מפותחה אם כן
סוטה, מה פוטה פסק היא אם זינתה בשנטרה, **הבא גמי** – גם כאן לגבי ספק טומאה
שאסורה לבעליה עד שתשתה, **הבא גמי** – גם כאן לגבי ספק טומאה, וכל הטהרות
במקוה, **ספק טומאה הוא, ועשותה בודאי** טומאה, וככל הטהרות
שנעו על גבי טמיות למפרע.
מקשה הגמורא: **אי** – אם לומדים ספק טומאה במקוה מפותחה אם כן
אימא כי בוטה – אמרו שהוא מפותחה אם זינתה לבעליה, שיש לומר
מה פוטה בירושות הרכבים, **הבא גמי** – גם כאן לגבי ספק טומאה ייה מותה
הריבים אינה מקום דרישת הרכבים, **הבא גמי** – והריבים איננה נאסרת לבעליה, שרשوت
הדין שאמור הדיח הספק בירושות הרכבים טהורה – וכי נרא בה עניין עתיה, שיש לומר
מורתצת הגמורא: **הכי חשתא** – ואפשר להסתור ברשות הרכבים, אבל הבא
בירשות הרכבים **לבא** – וכך שמשום שחקר הוא, ואם כן מה לי אם חסר
ב安然 לגבי מקוה, הספק מושום שחקר הוא, ולבסוף בירושות
הרכבים מה לי אם חסר בירושות הרכבים **היא** – ואם ורצתה לינמר, לא – הרי
כל ספק טומאה בירושות הרכבים טהור, ובמה שזונה מקוה שמטמאים
בו, יש להסביר שבין דאייא תרתי ליריעותא – בזין שלגביו מקוה יש
שתי ריעותות, האחת, חזקתו טומאה של הכלים, והשנייה, שהמקוה
עכשווי חסר לפניך, **בודאי טומאה דמי** – הרי הוא נחשב בודאי טמא,
ולך טמא אף בירושות הרכבים, ואינו דומה לכל ספק טומאה שהוא
ספק גמור.

ורדי שמעון שאמור שהטהרות שנעו על גבי המקוה בירושות הרכבים
טהורות ובירושות היחיד תולין, **סבר** שדין ספק טומאה כי – כמו בוטה,
מה פוטה בירושות הרכבים, טהור, **הבא גמי** – גם כאן לגבי מקוה
הדין הוא שאמור הספק בירושות הרכבים מותה.
מקשה הגמורא: **אי** – אם לומדים ספק טומאה במקוה מפותחה אם כן
אימא כי בוטה – אמרו שהוא מפותחה אם זינתה לבעליה, שיש לומר
מה פוטה אם נסתורה בירושות היחיד טומאה וראי, **הבא גמי** – גם כאן לגבי מקוה
כאן גני מקוה יהי הדין שאמור הדיח הספק בירושות היחיד טומאה
ודאי.
מורתצת הגמורא: **הכי חשתא** – וכי נרא בה עניין עתיה, שיש לומר
בכן, הטעם – שם לגביו סוטה, **יש רגלים לדבר** שטמאה בירושות הרכבים,
לה, ככלומר שהתרה בה בפי עדם שלא התרה עם איש פלוני, והיא
הלכה ובסתירה עמו, אבל הבא לנגי ספק טומאה במקוה פאי רגלים
לדבר אייא – איזה טעם וסיבה יש לומר שהמקוה נחשב מוקדם,
שما לא חסר אלא עכשו. ולכך אין למדוד דין המקוה בירושות
היחיד מסוטה.
הגמרא מבארת באופן אחר סברת והמלוקת בין רבנן לרבי שמעון:
ואיבעית אימא – ואם תרצה תאמור, שאמ באמת רבנן היו לומדים
дин המקוה מסוימת היה להם לטהר ברשות הרכבים, אבל באמת אין
ללמד ספק טומאה מסוימת, שדווקא דין תחילת טומאה, וזה יינו
הגנעה שנוצע האדם בטומאה ועל ידי כך נטמא, נלמד מסוימת, אבל
סוף טומאה, והיינו טבילה שהטמא טובול בסוף טומאה, לא נלמד
משמעותה, ואם תאמר מוחר טעמו של רבוי שמעון המהדר ברשות
הרכבים, **הינו טעמא** – זהו טעמו של רבוי שמעון, מה תחילת טומאה
זה יינו טבילה מתחלה טומאה והיינו ספק לא נגע, אם היה הספק בירושות הרכבים,
בשיטוק נגע בטומאה ספק לא נגע, אם סוף טומאה כ奢פק מבל ספק לא
טהור, כפי שלמדו מסוטה, אף סוף טומאה כ奢פק מבל ספק לא
טבל, אם היה הספק בירושות הרכבים, טהור.
רבקין המטמאים אף בירושות הרכבים סוברים, **הכי חשתא** – וכי
נראה בעניין עתיה, שיש ללמד סוף טומאה מתחילה טומאה, הטעם
שם לגבוי תחילת טומאה, **גרא בוחוקת טהרה קאי** – האדם עומד
בוחוקת טהרה, **ומפקא לא מחתני ליה** – לא מחתני ליה טומאה – ומספק אין
מורידים אותו לוטמאה, אבל **הבא** – בגין סוף טומאה, שהטמאה

21 מהמקור מאמתمول לא היה מותעכבר והיה יוצא לחוץ.
22 מבקשת הגמורה: **מִשְׁפַּשֶּׁת בָּמוֹךְ מֵאִיכָּא לְמִינֶר** – באשה
23 הממלאה את אותו מקום בצמר גפן בשעה שמשמשת עם בעלה, מה
24 יש לך לומר, מודוע לא נאמר שהמור עיבב את הדם מליצאת
25 ומוטמאה למפרע. מתרצת הגמורה: **אָמַר אֲבִי, מֹזֶה שְׂמָאֵל**
26 **בִּמְשֻׁפְשָׁת בָּמוֹךְ שְׁמַטְמָאָה לְמִפְרָע מִסְפָּק.** תירוץ נוסף: **רְبָא אָמַר,**
27 **מוֹךְ נְפִי אָגֵב וְעַזָּה מְכַנּוֹן בְּיוֹן –** גם המור מתכווץ מוחמת הוויה
28 שבאותו מקום, ואם היה הדם יוצא ממהמקור מאמתمول לא היה
29 מותעכבר והיה יוצא לחוץ. מוסיפה הגמורה: **וּמֹזֶה רְבָא בָּמוֹךְ דְּחוּק**
30 – באשה שדקהה באותו מקום הרבה צמר גפן, שאז אפשר שהמור
31 עיבב את הדם מליצאת, ומוטמאה למפרע לשמאלי.
32 הגמורה הביאה שלשה ביאורים בטעמו של שמאי הסובר שאשה
33 שראתה דם דיה שעטה: א. שימושיים את האשה בחזקת טהרה. ב.
34 שאם הייתה רואה מאמתمول הדיטה מרגישה. ג. שאם ראתה דם
35 מאמתمول היה יוצא לחוץ ולא היה מותעכבר. עתה מבארת הגמורה את
36 חילוקים שבין ביאורים אלו. שואלת הגמורה: **וּמֵאִיכָּא בֵּין הַנִּי**
37 **לִישְׁנֵי לְהַאֲדֵךְ לִישְׁנָא –** ומה חילוק יש בין לשונות אלו האחרונים
38 שביארו בטעמו של שמאי משום שאשה מרגשת' ש'מוחילה היה
39 יוצא' לבין הלשון שביארה בטעמו משום 'העמד אשא על חזקה'.

1 בא הדם מגופה בין שלא הרגישה והוא טהור להגמורי. מתרצת
2 הגמורה: **אָמַר אֲבִי, מֹזֶה שְׂמָאֵל בְּבָתְמִים שְׁטָמָא,** –
3 מה הטעם, שהרי **בָּגְפָּר לֹא נִתְעַפְּקָה אֲשָׁה זו**, שנתלה שדם זה בא
4 לה מותעכבר, ובשוק **שְׁלֵמְבָּחִים גַם לֹא עֲבָרָה**, שנתלה שהتلכלכה
5 מהדם הנמצא שם, ואם כן **הָרֵם מְהִיבָּא אָתִי** – דם זה מהין הוא
6 בא, על כרך מגופה, ולכן מוטמא, אבל באשה הרואה דם, אין
7 הכרח לומר שישא מאמתمول, ומסתבר לנויר שכן לא יצא מאמתمول,
8 שאם היה יוצא דינה מרגישה.
9 הגמורה מבארת באופן שלישי סברת המחלוקת בין שמאי להלל: **אֵי**
10 **בְּעִיטָה אַיִּמָּא –** ואם תרצה תאמר, **קִינוּ מְעַטְמִיה דְשְׂמָאֵל** – וזה טumo
11 של שמאי הסובר 'דיה שעטה', **דָּם אִוְתָא דְתִוָּה דָּם** – שאם אכן
12 היה דם מאמתمول, **מְעַיקְרָא תָוָה אָתִי** – היה יוצא לפניו כן, וכיון שלא
13 ראתה עד עבשו ודי לא יצא ממהמקור קודם לכן.
14 שואלת הגמורה: **וְהָלֵל –** מה טumo של הלל הסובר שטמאה למפרע
15 ואינו אומר כסבירא זו. מסבירה הגמורה: הלל סובר שיתכן שהדם יצא
16 ממהמקור מאמתمول לבית החיצון ובו תלי **בֵּית הַרְּחָם הַעֲמִידָהוּ שְׁלָא**
17 יצא לחוץ עד עבשו, ואין ראייה שלא יצא ממהמקור מאמתمول.
18 מבקשת הגמורה: **וְשְׂמָאֵל,** מודוע איינו חושש שמאי כותלי בית הרחם
19 העמידו את הדם. מתרצת הגמורה: שמאי סובר **שְׁבֹזְתָּלִי בֵּית הַרְּחָם**
20 **לֹא מַזְקְמֵי דָּם –** אין ממעמידים את הדם, ואם היה הדם יוצא

הרוי שניינו למעלה בבריתא כלשון זו שטומו של שמי מושם שם
אכן היה דם מאתמול היה ויצא מתחילה ולא היה מותעכט. מתרצת
הגמרא: **הַתָּם הַלְּ הוּא דְּמִקְפֵּץ** – שם בבריתא היל הוא שטעה
שטומו של שמי, והוא כבר טעם**אֶתְמָא דָּמָא אִתָּא דְּהֹתָה דָּם**
מְעַקְרָא תֹּהֶה אֲתִי – מושם שם אכן היה דם מאתמול היה ויצא
מתחילה ולא היה מותעכט, **וְקָא מְקַשֵּׁ לִיהּ קֹפֶחּ** – ולכן מקשה
לשמי האסובר לגבי נדה שאן מטמאים טהורות שהעתסקה בהם
למפרע מכך שבוקופה שהיתה בה שרצ מטמאים את הטהורות שנעו
בה למפרע, ואין אומרים שם היה דם שרצ מתחילה היה ויצא עמו
טהරות בשערת אוותם מוקופה, **וְאָמַר לִיהּ שְׂמָא לְהָלָל, טֻמָּא**
דִּירִי – באמות הדעתם של הוּא מושם בטול פריה ורבייה, ולא קשה
כלל מוקפה, **וְלֹמְאִי דְּקָטְנִית נְפִי דְּקָמְקִשִּׁת קוֹפֶחּ** – ואף למה
שאתה טועה ואתה סבור שטעמי הוא מושם שם אכן היה דם
מאתמול בבית והחיצן לא היה מותעכט, ולכן אתה מקשה למקופה. משיבת
יש לי להסביר לך **שְׁלֹוֹ יִשְׁ לְהַזְוִילִים**, כולם לקופה יש קרקעית
המعبבת את השרצ מליפיל ממנה, ואפשר שהיה השרצ בקופה
שבעה שהוציא את הטהורות דרך פיה ולא ראה אותן, ולוֹ אֵין לְהַ
שְׁוֹלִים, ככלומר לאשה אין שולים שייעכבו את הדם מליצאת, ואם היה
הדם מאתמול לא היה מותעכט, **הָא תְּנִיא בְּ הַאֲדָק לִשְׁנָא** – הרוי
למעלה בבריתא כלשון זו שטומו של שמי הוא מושם בטול פריה
ורבייה. מתרצת הגמרא: **הַכִּי קָאָמֵר לִיהּ הַלְּ לְשְׁמָא** – קר בונתו
של היל לוּמר לשמי, **אַיְן מְעַטָּא קָאָמֵר דָּמָא אִתָּא דְּהֹתָה דָּם**
מְעַקְרָא תֹּהֶה אֲתִי – אכן אתה אומר טעם נבען שם באמת היה דם
מאתמול היה ויצא מתחילה ולא היה מותעכט, ולפי זה יש לומר
שדריה שעטה, ומיהו עשה **סִיגָּן לְבָרְךָ –** אבל עשה חיזוק וגדר
מדרבנן לטמא למפרע, **דָּמָא שְׁנָא** – שמה שונה דין זה מכל הדינים
שבתורה בולה **דְּעַבְּרִין סִיגָּן** – שאנו עושים להם חיזוק והחמיר
יותר מדין תורה. ואמר לך שמי לhalb, **אַם בָּן שְׁנָעָשָׂה סִיגָּן וְגַגּוֹר**
שתהא טמאה למפרע, **בְּטַלְתָּ בְּנֹזֶת יִשְׂרָאֵל מְפִרְיהָ וְרַבִּיהָ**, מושם
אם וחושים שמי היה הדם בית החיצן קודם לבן, ימנע הבעל
מלבוא עליה, כיון שיחסוש שמי עבשו יש דם בבית החיצן ועדין
לא יציא לחוץ.

שואלת הגמרא: **וְהַלְּ שְׁמָא שְׁנָן חַשְׁשָׁ בְּבִיטּוֹל פְּרִיהָ וְרַבִּיהָ מִהְוָה הַלְּ**
ישיב, **מְפִרְיהָ וְרַבִּיהָ מַיְּקָאַמִּינָא** – האם אין אומר שטמאה למפרע
לבعلا לטמא אותה, ותבאו על ידייך להתבטל למפריה ורבייה,
לְמַהְרָהּ הוּא דְּקָאַמִּינָא – אני לא אומר שטמאה למפרע אלא לענן
טהרות שהעתסקה בהם.

שואלת הגמרא: **וְשְׁמָא שְׁנָן חַשְׁשָׁ בְּבִיטּוֹל פְּרִיהָ וְרַבִּיהָ מִהְוָה הַלְּ**
סביר. משיבת הגמרא: **שְׁמָא סְבָוָר שְׁלַטְהָרוֹת נְפִי לְאָ –** לענן
טהרות גם אין לגור שתהא טמאה למפרע, **דָּמָם בְּנָוְנוֹקְטוֹ**
יחסוש הבעל שם היא טמאה, **וּפְרִישׁ מַאֲשָׁוָא אֶפְרָאִים** – מונע בעלה
טמאה למפרע.

הגמרא מביאה מחלוקת בקופה שנמצאה בה שרצ ומקשה מהבריתא
ששניינו למעלה בענן וזה: (**שְׁוֹלִים** "מְדֻוקִין" **מְכֻסִּין** **בְּזִוִּית** **סִימָן**)
אִתְּמָר, **קוֹפֶחּ שְׁנַשְׁתְּמָשׁוּ בְּהַטְּרוֹת בְּזִוִּית וְ, וּגְמַצָּא שְׁרִין מִתְּ**
בְּזִוִּית אַרְתָּה שְׁלַקְפָּה, אחרי שהוציאו ממנה את הטהורות, **חוֹקָה**
אָמֵר, טְהָרוֹת תְּרָאָשָׁנוֹת שנעו בקופה זו **וְטְמָאֹת** למפרע,
אמר, **טְהָרוֹת תְּרָאָשָׁנוֹת** שמאו בשעה שהעתסק בטהורותathy שהי בקופה זו
שהוחשים שמא היה הדם לטהורת בדורות. **כְּבִי יוֹתְחַן**
נטמאה על ידי השרצ, ונטמאו בבריתא לטהורת מוקופה. משיבת הגמרא על
חוֹקָה, **וְהָא –** והרי בבריתא לטהורת בדורות בדורות בדורות בדורות בדורות
בקופה שנעו בטהרות בזווית זומצא שרצ בזווית אחרית **דְּטְהָרוֹת** בזווית
תְּרָאָשָׁנוֹת טְמָאֹת, מתרצת הגמרא: **בְּיִ מְזֹדוֹ –** מתי מודים **שְׁמָא**
וְהַלְּ שְׁהָרוֹת טְמָאֹים למפרע, **בְּקוֹפֶחּ שְׁוִישָׁ לְהַזְוִילִים –** קרענית,

משיבת הגמרא: **אִיבָּא בֵּיןֵיו לְמַרְמִי חַבִּית וּמְקֻנוֹת וּמְבָיו –** יש
הבדל ביןיהם אם אפשר להקשות ממהשניות של הבית ומכוון ומכוון,
לְהַאֲדָק לִשְׁנָא אִיבָּא לְמַרְמִיּוֹ – לפי הלשון הזה שטומו של שמי
משום 'העמד' אשר על חזקה' ולא מושם שיש לכך הוכחה לבר שאותה
היתה טהורת קודם ראיית הדם, אפשר להקשות ממהשניות אלו
שבהם אין מעמידים את הדבר על חזקה, אבל **לְהַנִּי לִשְׁנָא לְבָא**
לְמַרְמִי – לשונות אלו הסוברים שטומו של שמי הוא מושם שיש
הוכחה לבר שאותה טהורת טהורת, שהרי אם כבר ראתה קודם לבן הייתה
מרגשת או (לשון ראשון), או שהיה הדם יוצא או ללשון שני),
והוכחה זו אינה שיכת בחינת מקה ומכור, לבן בהם מודה שמי
שמוחבים זאת למפרע, ואין להקשות עלייו ממשניות אלו.

שואלת הגמרא: **וְמַיְּאִיבָּא בֵּין הַאֲדָק לִשְׁנָא לְבָא –** ומה
חילוק יש בין לשון זו שביבאה שטומו של שמי הוא מושם שאשה
הראה דס מרגישה, לבן לשון זו שביבאה שטומו מושם שאם אכן
היה דם מאתמול היה ויצא מתחילה ולא היה שרצ בASHA המשמשת במרק
המונאה לא מפרע, **אִיבָּא –** יש חילוק בין הלשונות באשה המשמשת
במרק, לשון שטומו מושם שאשה מרגישה גם אם לא היה שעתה,
וללשון שטומו מושם שעדים היה ויצא מתחילהasha וטמא
למפרע כמו שעתה, וללשון שטומו מושם שעדים למפרע כמו שעתה.
לְבָא שְׁמָא אמר שטמי מושם שעדים היה ויצא מתחילה ולא היה שרצ באשה המשמשת
במרק דוחוק שטמאה למפרע, **אִיבָּא –** יש חילוק בין הלשונות באשה המשמשת
במרק שטמי מושם שאשה מרגישה גם אם לא היה שעתה, **אֵשָׁה וְדִיחָה** שטמי
למפרע כמו שעתה, ולשון שטמי מושם שעדים היה ויצא מתחילהasha וטמא
במרק דוחוק שטמאה למפרע, **אִיבָּא –** יש חילוק בין הלשונות באשה המשמשת
במרק שטמי מושם שאשה מרגישה גם אם לא היה שעתה, **וְבְּגַמְצָא שְׁוֹלִים** מות בזווית
לי בקופה **שְׁנַשְׁתְּמָשׁוּ בְּהַטְּרוֹת בְּזִוִּית וְ, וּגְמַצָּא שְׁוֹלִים** מות בזווית
אחרת של הקופה אחרי שהוציאו את הטהורות מוקופה, **שְׁמַרְקָרוֹת**
חֲרָאָשָׁנוֹת שנעו בקופה זו **טְמָאֹת** למפרע, שחוושים שמא
שבעה שהעתסק בטהורות בקופה זו כבר היה השרצ בקופה וטמא
אותה, ונטמא הטהורות מוקופה. **אָמַר לוֹ שְׁמָא הַלְּ –** שמי להל,
אִבָּא – אכן הדבר, באמת מודה אני באופן זה שהטהירות טמאות למפרע. אמר
לו היל לשמי, **וְמַה חַפְרֵשׁ יִשְׁ בֵּין וְלוֹ –** כלומר בין טהורת שנעו
בקופה זו שאיתה טמאה למפרע ואתה מטהר אותה בדרא. אמר לו שמי
סובר שאינה טמאה למפרע ואתה מטהר אותה בדרא. אמר לו שמי
להיל, החילוק ביןיהם הוא שולים **שְׁוֹלִים יִשְׁ לְהַזְוִילִים**, ואפשר שהיה השרצ
בקופה בשעה שהוציא את הטהורות דרך פיה ולא ראה אותן, ולוֹ
אֵין לְהַזְוִילִים, ככלומר לאשה אין שולים שייעכבו את הדם בזווית
ואם היה הדם מאתמול בביות החיצון היה ויצא מזווית. מוכח שטומו
של שמי הוא מושם שאם היה דם מאתמול היה ויצא מזווית.
הַגְּמָרָא מבואר טעם אחר בחלוקת שמי והיל במשנתנו אם אש
שראתה דם דיה שעה או טמאה למפרע. **בָּא אֶפְרָאִים, טֻמָּא**
דְּשְׁמָא של א' גורו חכמים שאשה הרואה דם טמאה למפרע, מושם
בְּטַלְתָּ פריה ורבייה, שאם נתמא את כל הטהורות שנטעתה בהם
מושם שאנו חווושים שמי היה הדם בביות החיצון, ימנע הבעל
מלבוא עליה כיון שיחסוש שמי עבשו יש דם בביות החיצון ועדין
לא יצא לחוץ.

הגמרא מביאה ראייה מבריתא לטעם זה: **הָא תְּנִיא בְּ נְפִי הַכִּי –** שנינו בן
בריתא כמו שאמור רבא, **אָמַר לוֹ שְׁמָא הַלְּ –** אם בין שאהה גור
לטמא כל טהורת שנטעתה בהם למפרע, **בְּטַלְתָּ** בנות ישראל **מְפִרְיהָ וְרַבִּיהָ**.

מקשה הגמרא על טumo של רבא: **וְמַיְּאִיבָּא דְּהֹתָה דָּם מְעַקְרָא** – ומ
שונה לשון זו שטומו של שמי מושם ביטול פריה ורבייה, **הָא תְּנִיא בְּ הַאֲדָק** –
וְמַיְּאִיבָּא דָּם אִתָּא דְּהֹתָה דָּם מְעַקְרָא –

26 הגודל טהורים, אלא בש"ןין לה אוננים לדלי, שאו וראי שם היה
 27 השערן אבל אם יש לה אוננים, בזין מפואן, שאפשר שהשערן כבר
 28 ממנה, אבל אם יש לה אוננים, ייכבו אותו מלצתה עם המים שעירה
 29 היה שם קודם והאוננים ייכבו אותו מלצתה עם המים שעירה
 30 מהכללי. ואם חזקה ורבי יוחנן נהלקו בקופה שיש לה אוננים, ובאותן
 31 וזה סובר חזקה שהטהרות שנעשה בה אין טמות למפרע, אם כן
 32ossa לא מ"א חזקה לית לה רבי גנאי – האם נאמר חזקה אינה
 33 סובר כרבי ינא בביאור הירושיתא.
 34 מתרצת הגמרא: חזקה סובר שמ"א ש"ק – מים מוחלקיים, וכשרוצה
 35 לשפכם מוחדרי אינו צריך להפכו על פניו, ولكن אפשר לומר
 36 שהאוננים יעיכבו את השערן מלצתה, אבל פ"ר לא ש"ק – פירות
 37 אינם מוחלקיים, וכשרוצה להוציאם מהכללי צריך להפכו על פניו, ואם
 38 היה השערן בכליה היה נופל.
 39 תירץ נוסח: אי גמ' – אופן נוסח, מ"א לא קפיד עלייהו – על מים
 40 אין האדם מקפיד אם ישארו מוהם בכללי, ולכלר אין הופך את כל הדלי
 41 על פניו, ויכולים האוננים לעכב את השערן מלצתה, אבל פ"ר קפיד
 42 עליהו – פירות מקפיד אדם להוציאם לגמרי והופך את הקופה על
 43 פניה, ולא משיר בה כלום, ואם דינה בה השערן דינה נופל.
 44 הגמara מביאה תירוצים נוספים על הקושיא על דברי חזקה שאינו
 45 מטמא למפרע בקופה שנמצא בה שרע: וαι בעית אימא – ואם
 46 תרצה תוכל לישב זאת כך, כי מודו – מותי מודים שמ"א ותל' שאם
 47 נמצא שרע בקופה טהרות הראשונות טמיות, בקופה שאינה
 48 בדוקה משרותם בשעה שניתנת את הטהרות לתוכה, וכן אין
 49 להעמידה בחזקה טהרה,

1 שחוששים שהשערן כבר היה בקופה בשעה שהיה בה הטהרות,
 2 ועכבה הקרקעית את השערן מליצאת מתוכה, וכשהוציא את
 3 הטהרות דרך פיה לא ראה את השערן שהיה בוויית אחרת, פ"י פליינִ
 4 – אמרתי נחלקו חזקה ורבי יונגן, בקופה שאין לה שולם, בגין
 5 חבית עץ שניטלו שלילה, יוכל להשתמש בה כשהיא מוטלת בקרע
 6 על צידה, וכשהוא מוציא ממנה את הטהרות עשו זאת על ידי
 7 שמבוגה צד אחד של החבית והכל יוצא מצדיה השני, שבקופה כזו
 8 סובר חזקה שהטהרות שנעשה בה אין טמות למפרע בין שאמ
 9 היה בה שערן נשמשו בה היה יוצא כשחיטה את הקופה
 10 להוציא ממנה את הטהרות.
 11 מקשה הגמרא: אם חזקה ורבי יוחנן נהלקו בקופה שאין לה שולם,
 12 פ"א מעמידה דרבי יונגן הסובר שהטהרות טמאות למפרע, הרוי וראי
 13 שאם היה השערן בקופה שאין לה שולם ויש לה אוננים –
 14 מתרצת הגמרא: מודבר בקופה שאין לה שולם ויש לה אוננים –
 15 שפה סביב פ"י הכללי לביון פנים, יוכל להיות שבעה שפרק את
 16 הטהרות מהכללי על ידי שהגביה את צידו האחד יעיכבו האוננים את
 17 השערן.
 18 מקשה הגמרא לחזקה: זהתני בברייתא, הדרלה – הדרלה עשרה
 19 פעמים ר' לויים של מים בזה אחר זה בדרלי אחד, ומורה את המים
 20 לכל גדרו, ונמצא שדרין באחד מהן, כלומר באחד הפעמים שללה
 21 מים מצא שרע בדרלי לפני שפרק את המים לכל הגרול, הוא – הדרלי
 22 שנמצא בו טמא, בזין – כל המים שבדרלי הגדל טהורי, שאנו
 23 אומרים שהשערן נפל עבשו לדלי ולא היה בו בשעה שללה את
 24 המים בפעמים הקודמות בין שלא ראה אותו קודם לנו. ואמר ר' ריש
 25 לךיש משות ר' ר' גנאי בביאור בריתא זו, לא שנדו שהמים שבדרלי

אגרות קודש

ב"ה, כ"ט סיון, תש"ט
 ברוקלין.

הנהלת תלמוד תורה בית יוסף
 ישיבת ליובאוויטש, בטרנטה
 ה' עליהם יחיו

שלום וברכה!

לאחרי הפסק ארוך נתקבל פ"כ מס' לו זו, משקפים ר"פ מהמצב במשך השבועות שעברו.

והיה רצון שמתאים למה שנדבר זה כו"כ פעמים, מתחילה הבשורות להיות באופן דואתה להכה
 ברוחבה עד לפורצתימה וקדמה וצפונה ונגבה ועד לנחלתם בעלי מצרים.

שאם בכל העניינים מוכרכה הדבר אכן בבחינות על טהרת הקודש ובוחינות שמטטרתו לאחד הנגלה
 והפנימיות תורה תמיימה, וק"ל.

וכיוון שנכנסנו לחישג האולה של כ"ק מוו"ח אדמור"ר זוקללה"ה נג"מ זי"ע נשיא ישראל, אשר
 הייתה בזאת גאות הרבה בעת ההיא ולשנים ולדורות הבאים לאחריה זה, וכמוון מפרט העניינים פרשנות
 המאסר והגאולה, הנה יביאו זה בפועל בפועלות באותן השטחים עליהם מסר נפשו הק' הם הפצת היהדות
 בכלל והפצת המעניות ביהדות, שכל השיעיכים וידיעים עד"ז מחויבים זה, וכיון שהצלחת העבודה צרכיהם
 למנוחה שמחה וטוב לבב, הנה רועה ישראל יאר פניו ויגאל את כאו"א בתכתיי מכל עניינים המבלבלים,
 וימלאו את כל הנ"ל מתוך הרחבה אמיתית הון בגשמיות והון ברוחניות.

ברכה לבשוי"ט בכל האמור.